

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1367/2006 w zakresie wymogu „Do No Significant Harm” (DNSH; nie czyni poważnych szkód).
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. 2021 L 442, s.1).
- (²) Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z dnia 25 czerwca 1998 r. (Dz.U. 2006, L 264, s.13).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s.13).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020 L 198, s.13).

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2022 r. – SE i SF / Rada

(Sprawa T-644/22)

(2022/C 472/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SE, SF (przedstawiciele: adwokaci S. Bonifassi, E. Fedorova, T. Bontinck, A. Guillerme i L. Burguin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) 2022/1273 (¹), w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 269/2014 (²) i ustanowiono obowiązek złożenia oświadczenia przez skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenia kompetencji przez Radę w dziedzinie środków ograniczających. Zdaniem skarżących obowiązek złożenia oświadczenia nie jest środkiem niezbędnym dla wywołania skutków przez decyzję 2014/145/WPZiB (³) i przepis ten narusza zatem właściwość państw członkowskich w zakresie stosowania środków ograniczających. Ponadto Rada nie była właściwa do samodzielnego ustanowienia i zdefiniowania naruszenia dotyczącego obowiązku złożenia oświadczenia, który nie jest objęty środkiem ograniczającym, ani do harmonizacji sankcji mających na celu karanie tego naruszenia.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy, ponieważ obowiązek złożenia oświadczenia w ścisłym terminie – połączony z nałożonym na państwa członkowskie obowiązkiem sankcjonowania braku przestrzegania wspomnianego obowiązku poprzez reżim sankcji polegających w szczególności na konfiskacie – został przyjęty w wyłącznym celu, lub co najmniej zasadniczym, osiągnięcia rezultatów innych niż podnoszone.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że obowiązek złożenia oświadczenia nie jest niezbędny i że skutki związane z brakiem przestrzegania obowiązku złożenia oświadczenia są zatem nieproporcjonalne w świetle zamierzonego w rozporządzeniu celu.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa ze względu na to, że art. 1 ust. 4 zaskarżonego rozporządzenia nie jest ani jasny, ani precyzyjny, zaś jego stosowanie nie jest przewidywalne.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2022/1273 z dnia 21 lipca 2022 r. dotyczące zmiany rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 194, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).
- (³) Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2022 r. – Lidl Stiftung/EUIPO – MHCS (Shade of the colour orange)

(Sprawa T-652/22)

(2022/C 472/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Kefferpütz i K. Wagner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: MHCS (Épernay, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: unijny znak towarowy nr 747 949

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 sierpnia 2022 r. w sprawie R 118/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO i interwenientowi pokrycia własnych kosztów postępowania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego;
- posiłkowo, w wypadku niestwierdzenia nieważności spornego znaku towarowego, przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 rozporządzenia Rady (WE) Nr 40/94 i art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Dokonanie niedopuszczalnej wykładni spornego znaku towarowego poprzez odniesienie się do okoliczności zewnętrznych;
- Niezgodne z prawem pominięcie przedstawionego opisu przy określaniu przedmiotu prawa do spornego znaku towarowego;
- Błędne przyjęcie, że graficzne przedstawienie, jako takie, spełnia wymogi z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) Nr 40/94;
- Błędne przyjęcie, że EUIPO określiło uzasadnione wymagania;